

فصلنامه مطالعات سیاسی

سال نهم، شماره ۳۶، تابستان ۱۳۹۶

صفحات: ۱-۲۲

تاریخ دریافت: ۱۳۹۵/۱۲/۱۵؛ تاریخ پذیرش نهایی: ۱۳۹۶/۲/۲۰

نقش اعتدال در اندیشه و افکار سعدی

دکتر سید علیرضا ازغندی* / علی جان مرادی جو**

چکیده

اعتدال از جمله کانونی ترین مفاهیم تاریخ اندیشه و نظریه اجتماعی و سیاسی بوده است که هم در سنت فکری غرب و هم ایرانی، سابقه ای دیرینه دارد. سعدی نیز متأثر از همین سنت به ارث برده ایرانی، آن را در حکایات و روایات خویش وارد می‌کند و با اصرارهای مداوم بر میانه‌روی و اندرز به پرهیز از ستمگری را در آثار خویش مطرح می‌کند؛ بنابراین اعتدال و میانه روی در اندیشه سعدی دارای پایه‌ای اساسی است. این نوشتار بر آن است تا اعتدال در اندیشه و افکار سعدی را در گلستان و بوستان دریابد. از همین رو با محور قرار دادن مفهوم اعتدال به مثابه مفهومی که توأمان هم به قلمرو اجتماع و هم به قلمرو سیاست تعلق دارد، می‌توان به درکی از نسبت میان این دو حوزه در اندیشه سعدی دست یافت.

کلیدواژه‌ها

سعدی، سیاست، گلستان، بوستان، اعتدال، اندیشه سیاسی.

*استاد گروه علوم سیاسی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران: ایران
alirezaazghandi@yahoo.com

**دانشجوی دکتری علوم سیاسی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران: ایران
moradialijan@gmail.com

مقدمه

با مطالعه بخش‌های مختلف دو کتاب بوستان و گلستان و نیز درنگ بر همان باب نخست هر دو کتاب در گلستان با عنوان «در سیرت پادشاهان» و در بوستان با عنوان «در عدل و تدبیر و رأی» دربردارنده مهم‌ترین نظریات سیاسی سعدی هستند. می‌توان دریافت که سعدی خواسته است پس از معلوم کردن و پذیرفتن جایگاه خود در جامعه به‌عنوان یک مصلح و ابراز قبول اینکه وجود اجتماعی او در شبکه‌ای که قدرت تعیین می‌کند، معنی دارد. از درون همین شبکه هرمان که قله آن پادشاه است و قاعده آن رعیت، به اصلاح پندار و کردار شاهان پردازد. او اطاعت و ارتباط خود را چنین باز می‌نماید که مثلاً در دیباچه گلستان به سنت غالب مصنفان مرتبط به دستگاه حکومت - و نه عرفا و حکما - پس از سپاس خدا و ستایش رسول و آل او به مدح پادشاهان می‌پردازد.

بی‌گمان مشهورترین و برجسته‌ترین نویسنده و شاعر تعلیمی فارسی، سعدی است و چون سخن از اثری تعلیمی است، پند و اندرز جزو ناگسستگی این اثر است که عموماً برای هیچ‌کس دلپذیر نیست، ولی با اینکه سعدی صراحت بیان یک معلم را دارد و با شهامت نصیحت می‌کند، یعنی همچنان که از یک معلم بر می‌آید، رفتار می‌کند، کسی از سخنانش آزرده نمی‌شود. شاید بیان او ساده و بی‌تکلف است و ایجاز در آن موج می‌زند اما آنچه بیش از همه پند و نصیحت سعدی را دل‌نشین می‌کند، اعتدال‌گرایی اوست.

از مطالعه حکایات بوستان و گلستان و نصایح الملوک علاوه بر آموختن نصایح حکیمانه اخلاقی و تربیتی، تجربه ارزشمند دیگری که در ارتباط با موضوع این مقاله به‌دست می‌آید، مشخص می‌شود که مهم‌ترین اصول، اندیشه و افکار سعدی را چه موضوعات و مقولاتی تشکیل می‌دهند و برای کدام یک از جنبه‌ها و عرصه‌ها اولویت قائل است. سیاست اندیشی سعدی مانند تأکید او بر اعتدال‌گرایی فارغ از تأمل عقلانی است که در فلسفه سیاسی مرسوم است. سعدی بی‌آنکه در دام نظریه پردازی در باب حکومت، قدرت و منشأ آن افتد، سعی در تعریف و تأکید بر میانه روی کردارهای یک حاکم دارد.

پرسش بنیادین نگارنده این جستار آن است که: اعتدال و میانه‌روی در اندیشه سیاسی سعدی چگونه تبیین شده است؟ در پی پاسخ به این پرسش با مرکزیت دادن به دو باب از دو کتاب گلستان و بوستان سعی در بررسی دیدگاه سعدی در مورد اعتدال بوده است. در این مقاله تلاش می‌شود ضمن تبیین مفهوم اعتدال، جایگاه آن در آرا و افکار سعدی و میزان

تأثیرگذاری این مفهوم در سرنوشت جامعه را با بهره‌مندی از روش توصیفی-تحلیلی مورد بحث و بررسی قرار گیرد. طبیعی است که فهم افکار و اندیشه‌های سعدی مستلزم آشنایی مختصر با زندگی و شرایط اقتصادی و اجتماعی زمانه اوست. از این رو اوضاع سیاسی و حکومتی ایران در عصر سعدی مورد مذاقه قرار می‌گیرد.

۱. تبیین مفهوم اعتدال

اعتدال و میانه‌روی، همان‌گونه که از نامش پیداست، به معنای پیمودن و گزینش راه میانه و وسط و عدم تمایل به دو طرف افراط و تفریط است. واژه «اعتدال» به معنای «میانه‌روی و میانه است» (عمید، ۱۳۵۷: ۴۵۳). واژه اعتدال از ریشه «عدل» گرفته شده و در لغت به معنای حد و وسط و میانه است. میانه و وسط که به معنای قرار گرفتن شیء بین دو طرف است که نسبت به دو اطراف آن، دو طرف آن، مساوی است و بدین‌سان بدان عدل یا عدل گفته می‌شود. از این‌رو معنای شایع اعتدال و عدل نهادن چیزی در جایگاه شایسته آن است (لطیفی، ۱۳۸۸: ۱۲۰).

این واژه در منابع اسلامی، با الفاظی مانند «قصد» «المومن سیرته القصد و سنته الرشد» (میزان الحکمه، ج ۱۰: ۴۸)، «اقتصاد» «من اقتصد اغناه اله» (میزان الحکمه، ج ۱۰: ۴۸)، «وسط»، «و نحن امة الوسط» (سیره نبوی، ج ۱: ۱۷۴)، استعمال شده است. با پژوهشی ژرف و عمیق می‌توان دریافت، همان‌گونه که اصل توحید در تاروپود احکام و مقررات اسلام و آیات و روایات و سیره ائمه (علیهم‌السلام) پیچیده شده، اصل اعتدال نیز در تشریح احکام لحاظ گردیده است. قرآن کریم، امت اسلام را امت میانه و وسط می‌نامد و می‌فرماید: «و كذلك جعلناكم أمة وسطاً لتكونوا شهداء على الناس و يكون الرسول عليكم شهيداً» (سوره بقره، آیه ۱۴۳)؛ و این‌چنین شما را امتی میانه (معتدل) ساختیم تا بر مردمان گواه باشید و پیامبر (ص) هم بر شما گواه باشد. معنای آیه بالا این است که در آیین اسلام، هیچ‌گونه افراط و تفریط وجود ندارد و مسلمانان برخلاف سایر فرقه‌ها، از مقرراتی پیروی می‌کنند که قانون‌گذار آن، به تمام نیازهای فطری بشر آگاه بوده و همه جهات زندگی جسمی و روحی او را در نظر گرفته است.

اصل اعتدال، که در قرآن کریم به آن عنایت فراوانی شده است، در زندگی پربرکت پیامبر اکرم (ص) و ائمه هدی (ع) و در کلیه اعمال و رفتارشان به روشنی دیده می‌شود. آنان هرگز در

هیچ امری از اعتدال و میانه‌روی خارج نشدند. سیره رسول خدا (ص) در همه وجوه، سیره‌ای معتدل بود. همان طوری که حضرت علی (ع) در مورد آن حضرت فرموده است: «سیره القصد» (نهج البلاغه، کلمات قصار: ۶۷)؛ «رسول خدا، سیره و رفتارش میانه و معتدل بود».

رسول خدا (ص) در رفتار فردی، در خانواده و اجتماع، در اداره امور و سیاست، در رویارویی با دشمنان و حتی در میدان نبرد، اعتدال را پاس می‌داشت و از افراط و تفریط در هر کاری پرهیز می‌کرد و تأکید فراوان داشت که امتش از او پیروی کنند و در زندگی میانه‌روی پیشه سازند. از این رو، می‌فرمود: «یا ایها الناس علیکم بالقصد، علیکم بالقصد، علیکم بالقصد» (کنز العمال، ج ۳: ۲۸)؛ «ای مردم! بر شما باد به میانه‌روی، بر شما باد به میانه‌روی، بر شما باد به میانه‌روی». اصولاً شأن عقل، اعتدال است و شأن جهل، عدم اعتدال، یعنی انسان عاقل انسانی متعادل است و انسان جاهل غیر متعادل. امام علی (ع) درباره انسان جاهل همین شأن را بیان می‌فرماید: «لا تری الجاهل الا مفراطاً او مفرطاً»؛ «جاهل را نمی‌بینی، مگر این که یا افراط می‌کند و یا تفریط» (نهج البلاغه، حکمت ۷۰).

امام علی (ع) در جای دیگری می‌فرماید: «هرچه از حد اعتدال خارج شود، اسراف نامیده می‌شود» (غررالحکم و دررالحکم: ۳۵۹). انسانی معتدل است که افزودن بر کارهای آشکار و بدنی، در کارهای روحی و قلبی اش نیز اعتدال داشته باشد، چنان‌که حضرت لقمان (ع) فرزندش را به اعتدال در رفتارهای آشکار و نهان سفارش می‌کرد: «در مشی خویش معتدل باش» (سوره لقمان، آیه ۱۹). می‌توان گفت مراد از «مشی»، «روش و رفتار» است، یعنی باید روش و رفتار انسان در تمام امور اعتدال و میانه‌روی است.

۲. ضرورت اعتدال

دلیل‌های بسیار بر ضرورت اعتدال در زندگی گواهی می‌دهد. شماری از این ادله عبارت از:

۲-۱. مطلوبیت الهی

میانه‌روی در تمام امور مطلوب خداوند است. پروردگار افراط و تفریط را دوست ندارد و می‌فرماید: «كُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا، إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ» (سوره اعراف، آیه ۳۱)؛ «بخورید و بیاشامید ولی اسراف نکنید که خداوند اسراف‌کنندگان را دوست نمی‌دارد».

حضرت علی (ع) نیز می‌فرماید: «إِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِعَبْدٍ خَيْرًا أَلْهَمَهُ الْاِقْتِصَادَ...» (غررالحکم و دررالحکم: ۲۵۳)؛ «اگر خداوند بخواهد به بنده‌ای خیر رساند، به وی میانه‌روی را الهام می‌کند».

نقش اعتدال در اندیشه و افکار سعدی

از امام صادق (ع) نیز چنین روایت شده است: «إِنَّ الْقَصْدَ أَمْرٌ يُجِبُّهُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ وَ إِنَّ السَّرْفَ أَمْرٌ يُبْغِضُهُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ...» (وسائل الشیعه: ۵۵۱)؛ «میان‌روی امری است که خداوند- عزوجل- آن را دوست دارد؛ و زیاده‌روی کاری است که خداوند عزوجل با آن دشمنی می‌ورزد». لذا از آنجاکه توجه به رضایت خداوند و اسباب آن عقلاً و شرعاً ضرورت دارد، بر هر انسان واجب است میان‌روی را پیشه کند.

۲-۲. شرط ایمان و تقوا

امیر مؤمنان علی (ع) ضمن اینکه سیره و طریقه معصومان را اعتدال و میان‌روی دانسته و می‌گوید: «طریقتنا القصد» (غررالحکم و دررالحکم: ۲۵۳)؛ «راه و سیره ما بر میان‌روی است». ایشان یکی از شرایط ایمان کامل و تقوای واقعی را میان‌روی در تمام امور زندگی می‌داند و می‌فرماید: «المومن سیرته القصد» (غررالحکم و دررالحکم: ۲۵۳)؛ «روش و سیره مؤمن واقعی، میان‌روی است».

آن حضرت همچنین می‌فرماید: «فَالْمُتُونُ... مَلْبَسُهُمُ الْاِقْتِصَادُ» (نهج‌البلاغه، خطبه ۱۹۳)، «پوشش انسان‌های پرهیزگار میان‌ه (میان‌روی) است» و شاید مراد از (مَلْبَس) تنها لباس ظاهری نبوده، تمام شئون زندگی فرد را شامل شود؛ یعنی مؤمنان واقعی انسان‌هایی هستند که میان‌روی، پوشش و زینت و سیره عملی آن‌ها است. همچنین حضرت در خطبه ای دیگر میان‌روی در هنگام دارایی را از نشانه‌های پرهیزکاران می‌داند و می‌فرماید: «فَمِنْ غَلَامَةٍ أَحَدِهِمْ، إِنَّكَ تَرَى لَهُ قِصْدًا فِي غَنَى» (نهج‌البلاغه، خطبه ۱۹۳)؛ «پس علامت یکی از آن‌ها [پرهیزکاران واقعی] این است که تو او را در عین دارایی در حالت اعتدال می‌بینی». این مطالب نشان می‌دهد که انسان‌های غیر متعادل و غوطه‌ور در منجلا ب افراط و تفریط هرگز در جرگه انسان‌های مؤمن واقعی وارد نمی‌شوند و برای ورود بدین قلمرو- که مقامی بس رفیع است- جز میان‌روی چاره‌ای نیست.

۳. سعدی و زمانه او

۳-۱. زندگی سعدی

شیخ مشرف الدین مصلح بن عبدالله شیرازی در اوایل سده هفتم هجری در شیراز در خانواده ای از علمای دینی دیده به جهان گشود؛ یعنی در زمانی که سراسر ایران از هر طرف

مورد ترک‌تازی و هجوم مغولان قرار داشت؛ که هر کس و هر چه را پیش روی می‌دیدند؛ بی‌رحمانه نابود می‌کردند. ولی به‌رغم تمامی تخریب‌ها، فرهنگ و ادبیات این مرزوبوم، دچار زوال نگشت، مقاومت کرد و پایدار ماند، به‌گونه‌ای که اندیشه‌ورزان ایران‌دوست بسیاری در گوشه و کنار ایران با ارائه آثار منظوم و منثور گران‌قدر خود فرهنگ ایرانیان را به‌خوبی پاس داشتند. سعدی از خوش‌نام‌ترین اندیشه‌ورزان این دوران است. سعدی در طفولیت، عبدالله پدر خود را از دست داد. او دوره جوانی را در همان شهر زادگاه خویش گذراند و سپس به خاطر بی‌ثباتی سیاسی حاکم بر جامعه از یک‌سو و عشق و علاقه‌اش به کسب علم و دانش به بغداد رفته، در نظامیه بغداد به مطالعه تاریخ، فرهنگ و سیاست روی آورد و از عقاید فرزنانگان و علمای والامقام مدرسه از جمله ابوالفرج ابن جرزی و ابو حفص سهرودی «در تهذیب نفس و تدبیر منزل سیاست مدن آگاه شد و در فن خطابه و موعظه مهارت یافت» (به نقل از ازغندی، ۱۳۹۱: ۹).

سعدی برای محک زدن آموخته‌های خویش با واقعیت‌ها دل به سیروسفر بست. سفر او حدود سی و اندی سال به درازا کشید و از عراق، حجاز و حبشه، شامات دیدن نمود و سپس با آموخته‌های پربار خود به شیراز برگشت، چراکه به اعتقاد او «ایزد تعالی و تقدس خطه پاک شیراز را به هیبت حاکمان عادل و همت عالمان» (سعدی، دیباچه گلستان: ۱۵) نگه داشته و لذا هیچ دلیلی برای بیشتر ماندن در دیار دیگران جایز نبود.

سعدیا حب وطن گرچه حدیثی ست صحیح نتوان مُرد به سختی که من اینجا زادم

(غزلیات: ۵۴۴).

خوشا سپیده‌دمی باشد آنکه بینم باز	رسیده بر سر الله‌اکبر شیراز
بدیده بار دگر آن بهشت روی زمین	که بار ایمنی آرد نه جور قحط و نیاز
نه لایق ظلمات است بالله این اقلیم	که تختگاه سلیمان بُده ست و حضرت راز

(مواعظ: ۷۴۷).

دره‌رحال هنگام بازگشت سعدی به وطن، مردم فارس تحت تأثیر سیاست مدبرانه اتابک مظفرالدین بن زنگی (۶۲۳-۶۵۸ هجری قمری) زندگی راحتی داشته و آسوده می‌زیستند و شیراز مقر دانشمندانی شده بود که از دم تیغ خون‌بار تاتار جان به سلامت برده بودند. درواقع ولایات فارس، لرستان و کرمان از تجاوزگری‌های مغولان نسبت به ولایت مازندران، طبرستان،

نقش اعتدال در اندیشه و افکار سعدی

سیستان و آذربایجان کمتر زیان دیده بود. بدون تردید اعمال سیاست های مدبرانه سعد زنگی و پسرش در این زمان در برابر مغولان در حفظ آرامش در ثبات خط فارس بی تأثیر نبوده است، سعد ابن ابوبکر با خردمندی ستایش برانگیز خود توانست با پرداخت خراج جلوی مغول های ویرانگر را بگیرد و فارس را در بلای خانمان سوز آن ها در امان نگه دارد. سعدی در دربار سعد بن ابوبکر قرب و منزلتی داشت و مورد توجه ویژه او بود. سعدی در حکایت متعدد بوستان و گلستان بر نقش مدبرانه ابوبکر در تأمین ثبات سیاسی فارس و تأمین آرامش مردم اشاره می کند: به طور مثال در بوستان آمد است که:

مرا طبع از این نوع خواهان نبود	سر مدحت پادشاهان نبود
که سعدی که گوی بلاغت ربود	در ایام بو بکر بن سعد بود
گر از فتنه آید کسی در پناه	ندارد جز این کشور آرامگاه
به عهد تو می بینم آرام خلق	پس از تو ندانم سرانجام خلق

(دیباچه بوستان: ۱۸۲).

سعدی پس از سپری کردن یک دوره آرامش ناشی از درایت و کاردانی سلغریان، زمانی که مغولان بر استان فارس چیره شدند، تصمیم به ترک شیراز گرفت و در سال ۶۶۲ هجری دوباره به بغداد رفت و پس از آنکه پیاده به زیارت خانه خدا شتافت، در بازگشت از مکه به آذربایجان سفر کرد و در این سفر با خواجه همام الدین تبریزی سخنور نامدار آن زمان ملاقات کرد. از نوشته های سعدی چنین برمی آید که همچنین با دو برادر جوینی، یعنی خواجه شمس الدین جوینی و برادرش عطا ملک جوینی وزیر دانشمند مغول و نویسنده اثر بزرگ «تاریخ جهان گشا» ملاقاتی داشته و مورد عنایت و اکرام آنان قرار گرفته است. شیخ اجل سعدی سال های پایانی عمر خویش را به آسودگی و آرامش در شیراز گذارند. در این سال ها بود که با موعظه به ارشاد و راهنمایی مردم همت گماشت و صورت نهایی گلستان و بوستان را نیز بازنویسی نمود و در سال ۶۹۱ هجری در همان شهر در گذشت (به نقل از ازغندی، ۱۳۹۱: ۱۱).

۳-۲. عصر سعدی

تاریخ سرزمین ایران پُر است از داستان های دل خراش سلاطین مستبد و فرمانروایان خودکامه ای که همه موازین انسانی را به خاطر مقاصد شوم نفسانی خویش زیر پا نهاده و هوس های بی کرانه آنان برای کسب قدرت و ارضای آتش سوزان سلطنت جویی شان، سبب بسیاری از شوربختی های ساکنان آن گردیده است. با مطالعه پیشینه تاریخی این سرزمین می توان دریافت

که حکومت های حاکمه در آن تا انقلاب اخیر عموماً حکومت استبدادی و مبتنی بر نظام «ارباب-رعیتی» بود. بدین معنی که شخصی به عنوان مالک الرقاب به وسیله اطرافیان و هواداران خویش که در بیشتر موارد همانند ولی نعمتشان یارای تحمل حقیقت شنوی و حقیقت جویی را نداشته اند، به اداره امور می پرداخت. رعب و وحشت که ویژگی های مهم و بارز این گونه حکومت ها بود، باعث می گردید که کس را مجال مخالفت و اعتراض با پادشاه نباشد. اوضاع اجتماعی عصر سعدی، رفتار عمال دیوان، احوال و افکار و روحیات و معتقدات مردم، رسوم جامعه و طرز تفکر طبقات مختلف در آن روزگار را در خلال حکایات و روایات متعدد می توان به خوبی دریافت. مثلاً در باب اول گلستان سعدی از روباهی سخن می رود که دیدندش گریزان و بی خویشان، افتان و خزان. کسی گفتش: چه آفت است که موجب چندین مخافت است؟ گفت: [شنیدم] شتر را به سخره می گیرند. گفتند: «ای شیفته لایعقل شتر [را] با تو چه مناسبت و تو را به او چه مشابهت؟ گفت: خاموش! که اگر حسودان به غرض گویند شترست [و گرفتار آیم] که را غم تخلیص من باشد [تا تفتیش حال من کند؟]» (یوسفی، ۱۳۷۴: ۷۰).

در چنین اوضاع نابسامان اجتماعی که روشن بینان و آگاه اندیشان بیم جان دارند؛ تنها راه نجات در برابر این خودکامگان، سکوت و تن دادن به اوامر و خودرایی های آنان بود، درست به همین روشنی که در این حکایت می خوانیم: «وزرای نوشیروان در مهمی از مصالح مملکت، اندیشه همی کردند و هر یک رأیی همی زدند و ملک همچنین تدبیری اندیشه کرد. بوزرجمهر را رأی ملک اختیار آمد. وزیران در خفیه پرسیدند که رأی ملک [را] چه مزیت دیدی بر فکر چندین حکیم؟ گفت: به موجب آنکه [انجام] کارها معلوم نیست و رأی همگان در مشیت است که صواب آید یا خطا. پس موافقت رأی ملک اولی ترست تا اگر خلاف صواب آید به علت متابعت از معاتبت ایمن باشیم.

خلاف رأی سلطان رأی جستن به خون خویش باشد دست شستن

اگر خود روز را گوید شب است این بیاید گفتن آنک ماه و پروین

(یوسفی، ۱۳۷۴: ۷۱).

در چنین جامعه ای، از یک سو بازار تملق و ستایش در پذیرفتن اعمال و رفتار سلاطین در نزد نزدیکان او که مشتی اخاذ و چاپلوس می یافت بودند؛ افزایش می یافت تا آنجا که به خیالی پوچ، حضورش را معجزه های الهی و وجودش را سایه خدا-ظل اله- مایه آرامش جهانیان بر زمین می پنداشتند.

نقش اعتدال در اندیشه و افکار سعدی

این شاه نه آدمی فرشته است	کایزد ز کرامتش سرشته است
شاهیش به غایتی رسیده	کز خوی ددان ددی بُریده...
سگ با خرگوش صلح کرده	آهو بره شیر شیر خورده

(نظامی، ۱۳۶۳: ۱۶۷).

و از سوی دیگر فضا را برای هر گونه نقد از اعمال دولتیان نامناسب نموده، دست تجاوز و تعدی آنان را بر خلق مظلوم و بی‌دفاع می‌گشاد و آنان که دَرّ قیمتی کلامشان را به پای پادشاهان خوک صفت نثار نمی‌کردند؛ پیوسته با مرگ یا جلای وطن روبرو می‌گردیدند.

«عاقلان را در جهان جایی نماند جز که بر گُهسارهای شامخات»

(مینوی - محقق، ۱۳۶۸: ۳۲۵).

تاریخ ایران شاهد راستینی است از سرنوشت مردان پاکی که به جهت فساد دربار به طرز ناجوانمردانه‌ای به قتل رسیده و یا به آوارگی تن داده‌اند. بزرگانی چون بزرگمهر، حسنک وزیر (مقتول ۴۲۵ هـ ق)، خواجه نظام الملک (مقتول ۴۸۵ هـ ق) ناصر خسرو (متوفی ۴۸۱ ق) و ... در ادوار گذشته و ابوالقاسم فراهانی (۱۲۵۱-۱۱۹۳ هـ ق) و میرزا تقی‌خان امیرکبیر (۱۲۶۸-۱۲۲۲ هـ ق) و ... در عصر امروز که هر یک از آنان با تدبیری علمی و قدرت سیاسی خویش گامی ارزشمند و استوار در گسترش فرهنگ و حفظ استقلال این سرزمین برداشته‌اند؛ اما سرانجام قربانی استبداد حاکمان زمان و توطئه چاپلوسان و متملقانی گردیده‌اند که تنها ادامه حیات خود را در گرو از دم تیغ گذراندن بی‌گناهان و پاکان می‌دیدند.

۳-۳. اوضاع سیاسی و حکومتی ایران در عصر سعدی

در عصر سعدی مقارن با حمله مغولان به ایران، خوارزمشاهیان بر قسمت اعظم سرزمین ایران تسلط مستقیم داشته‌اند، اما در مناطقی از ایران حکومت، در دست اتابکانی بود که مطیع حکومت مرکزی بودند و خراج پرداخت می‌کردند از جمله «اتابکان فارس یا اتابکان سلغری، آنها از سال ۵۴۳ تا ۶۸۶ هجری بر فارس حکومت داشتند. در قسمت دیگری از فارس یعنی از شرق فارس تا کرمان و خلیج فارس پادشاهان محلی دیگری به نام ملوک شبانکاره بر سرکار بودند، به این صورت، ایران به صورت ملوک‌الطوایفی اداره می‌شد که این حکومت‌های به وجود آمده در تمام دوران سیاسی از یک شباهت کلی برخوردار و آن نوعی حکومت مطلقه و متکی بر انتخابات و انتصاب یک شخص واحد بوده است؛ و تشکیلات اداری و حکومتی آن نیز در طول دوران سیاسی تا عصر سعدی چندان تغییری نکرده بود. به این صورت که شاه (سلطان) در

رأس تمام تشکیلات قرار داشت؛ و برای اجرای امور امنیتی و مالی خود دیوان‌هایی را به وجود می‌آورد. در این نوع حکومت، مبنای روابط اجتماعی بر اساس روابط «شبان-رمگی» است که در آن بخشی از جامعه در برابر بخشی دیگر به هر دلیل و علتی به امتیازهایی ممتاز می‌شود. به عبارت دیگر بخشی از جامعه حق مالکیت و امتیاز تعیین سرنوشت خویش و دیگران را به خود می‌دهد و بخش دیگر جامعه را به صورت تابع خود در می‌آورد که نیازمند قیمومیت و هدایت و اداره شدن است و خصلت عمومی و اصلی این واقعیت، در تأیید و تأکید بر تفاوت، اختلاف، تضاد و به‌طور کلی نابرابری نمایان می‌گردد که پایه‌ای ارزشی هر رفتار و گفتار و پنداری است» (مختاری، ۱۳۷۸: ۹۳).

همیشه روال حکومت در تاریخ گذشته ایران این‌گونه بوده که «حکومت گران از هر منشأ و مبدأیی که بوده‌اند و از میان هر گونه قشر ضعیف و رنجیده و مردمی یا طبقات متعین و صاحب‌دولت و قدیمی که برخاسته‌اند به هیچ وجه در اصل حکومت بر مدار اداره فردی و استبداد مطلقه اختلافی نداشته‌اند، چنین به نظر می‌رسد که تکلیف ملت یک‌باره برای همیشه و از همان صدر تاریخ، تعیین شده و از چنان نظم و نسق و اعتباری برخوردار است که بعد از این هیچ‌گاه مشروعیت دینی و عرفی آن‌ها مورد بحث و سؤال و تفسیر قرار نمی‌گرفته و هیچ حاکمی نیز خود و اعمالش را مستوجب پاسخگویی نمی‌شمرده است و در مقابل، مردم نیز به تمامه تکلیف دیگری پذیرفته و باب چون چراها را هم یک‌بار بر روی خویش بسته‌اند» (شعبانی، ۱۳۶۹: ۱۵۳).

در گلستان و بوستان نیز از کارکرد چنین حاکمان و حکومت‌ها سخن رفته است: «پادشاهی را شنیدم که به کشتن اسیری اشارت کرد، بیچاره در حالت نومیدی به زبانی که داشت ملک را دشنام دادن گرفت و سقط گفتن که گفته‌اند: «هر که دست از جان بشوید هر چه در دل دارد بگوید» (سعدی، ۱۳۷۴: ۵۸). ایضاً: «یکی را از ملوک عجم حکایت کنند که دست تپاول به مال رعیت دراز کرده بود و جور و اذیت آغاز کرده تا به جایی که خلق از مکاید ظلمش به جهان برفتند...» (سعدی، ۱۳۷۴: ۶۳).

در چنین حکومت‌هایی «قانون نقیض خودکامگی است و فرمانروای خودکامه کوشش می‌کند با تعطیل اجرای قانون‌های خوب، پیوسته قانون‌های نویی بگذارد که منافع خصوصی او را تأمین کند، در داخل و خارج کشور مردانی در خدمت او قرار دارند که درباره هر آنچه کرده یا گفته می‌شود به او گزارش می‌دهند و نیز از طرف او قانون‌هایی را که باید اجرا شود به

مقامات گوشزد می‌کنند» (طباطبایی، ۱۳۸۵: ۴۷۲). «در حقیقت طبق نظریه کهن ایرانی حاکمیت که نظام الملک آن را تشریح کرده است، حکومت‌ها بیشتر در مقتضیات سیاسی خلاصه می‌شد و موضوع حکومت دنیوی، دنیا را مشحون از عدالت می‌کرد، این مساله با حفظ و تثبیت هر کس در پایگاه و جایگاه محق خودش که به نوبه خود موجب ثبات می‌گردید، میسر می‌شد سلطان دارای قدرت مطلقه بود و هیچ‌گونه تجویزی را ایجاب نمی‌کرد و مردم در مقابل آن هیچ نوع حق آزادی نداشتند. تشکیلات اداری در شخص او متمرکز شده بود» (لمپتون، ۱۳۶۰: ۹).

همین خودکامگی شاهان و حاکمان و اتکای بیش‌ازحد آن‌ها به قوای نظامی خود و عدم مقبولیت در بین مردم باعث می‌شده تا سلسله‌های حکومتی پی‌درپی در طول تاریخ ایران تا دوره معاصر ظاهر و محو شوند.

۳-۴. دلایل مشروعیت حکومت حاکمان زمان از نگاه سعدی

با توجه باینکه سعدی هیچ شکی در ستمگر بودن بعضی شاهان و حاکمان قدرت‌طلب ندارد، باز دیده می‌شود که سعدی در زمان خود از نظم مسلط پیروی می‌کند و «کاملاً نشان می‌دهد که طرفدار پادشاهی است» (ماسه، ۱۳۶۴: ۱۶۷). می‌گوید:

مهوری در قبول فرمان است ترک فرمان دلیل حرمان است

(سعدی، ۱۳۷۴: ۷۸).

همچنین فضای فکری حاکم بر گلستان و بوستان نشان می‌دهد سعدی ضمن این‌که شاهان و حاکمان عادل را مورد تمجید و تشویق خود قرار داده، شاهان ظالم و بیدادگر را نیز مورد تهدید و تنبیه خود قرار می‌دهد که در هر دو حالت، او بر اصل نظام شاهی توجه دارد. حال چرا در اشعار و سخنان سعدی، گرایش به پیروی از این نظم مسلط دیده می‌شود، می‌توان دلایلی را برشمرد:

۱. سعدی، بنا بر گفته خود پرورده این بزرگان بوده و بنا بر شواهد موجود در آثارش بعضی از این بزرگان کاملاً مورد تأیید او بوده‌اند، دلیل او نیز عنایتی بود که آن بزرگان به زیردستان داشته‌اند: «مرا که پرورده نعمت بزرگانم این سخن سخت آمد؛ گفتم: ای یار توانگران دخل مسکینان‌اند و ذخیره گوشه‌نشینان... طایفه‌ای خوان نعمت نهاده و دست کرم گشاده، طالب نامند و مغفرت ... چون بندگان حضرت پادشاه عالم عادل ... مظفرالدنیا و الدین اتابک ابوبکر بن سعد [بن] زنگی...» (سعدی، ۱۳۷۴: ۱۶۷).

۲. سعدی درس آموخته نظامیه بغداد است. قاعدتاً اندیشه غزالی و آموزه های سیاسی و اجتماعی نظامیه بغداد بر او تأثیر داشته است. غزالی می گوید: «مذهب توسط سلطنت تحکیم شود و سلطنت هم بدون مال امکان پذیر نیست و مال هم از طریق پیشرفت و رعیت به دست می آید و با رعایا بایستی جانب حق و عدالت را نگاه داشت» (حق دار، ۱۳۸۲: ۴۴).

سعدی نیز در بوستان چنین آورده است:

مکن تکیه بر ملک و جاه و چشم	که پیش از تو بوده ست و بعد از تو هم
خداوند دولت غم دین خورد	که دنیا به هر حال می بگذرد
نخواهی که ملکت برآید به هم	غم ملک و دین خورد باید به هم

(سعدی، ۱۳۷۲: ۷۲).

۳. سعدی همچون ارسطو و افلاطون و دیگر فیلسوفان واضع علوم سیاسی و اجتماعی نیست تا تأسیس حکومت‌هایی نظیر جمهوری یا آریستوکراسی (حکومت فاضلان) را در ذهن داشته باشد. البته فضای فکری و سیاسی جامعه ایران نیز مستعد تغییری بنیادی در نوع حکومت نبوده است، زیرا که «بحث جبر و اختیار در باب سرنوشت آدمی در ایران غالباً از حوزه بحث فلسفه و کلام فراتر نمی‌رفت. به‌ویژه به عرصه زندگانی عملی و ساخت اجتماعی نمی‌کشید. آنچه در این‌گونه بحث‌ها از آزادی اراده [می‌شد]، یک امر جدا از فعلیت یافتن اراده انسان در اداره جامعه و نظام اجتماعی [بود]. از این رو اساساً در این گرایش حاکمیت و قدرت، اراده آزاد و آگاه آدمی برای رابطه‌گیری و برقراری مناسبات آزاد، محلی از اعراب نداشت» (مختاری، ۱۳۷۸: ۱۱۵).

۴. توجه و عنایت سعدی به بعضی از شاهان و صاحب قدرت اندیشه دیگری را نیز به ذهن القا می‌کند که بی‌شبهت به آنچه ارسطو و فیتز جمیز استیفن و ابن خلدون در باب حکومت‌ها و صاحبان قدرت بیان می‌دارند، نیست، ارسطو معتقد است: «حکومت های پادشاهی از بدترین نوع حکومت‌ها هستند؛ اما در مواردی نیز ممکن است استثنائاً مطلوب و کارآمد باشند و از نظام‌های دموکراسی منحرف بهتر باشد؛ زیرا بعضی جوامع بالطبع مستعد حکومت‌های خودکام و بعضی دیگر مستعد حکومت شهریاری و گروه سوم مستعد حکومت جمهوری هستند. هم سزاست که هر یک از این جوامع به همان شیوه که در خورش است اداره شود، ولی هیچ جامعه‌ای به طبع مستعد حکومت ستمگر یا انواع حکومت‌های منحرف نیست» (ارسطو، ۱۳۶۴: ۱۵۲).

نقش اعتدال در اندیشه و افکار سعدی

چنین به نظر می‌رسد که در همه نوع حکومت‌ها یک وجه اشتراک وجود دارد و آن این‌که قدرت و حکومت در هر شکلی در دست قدرتمندان است و هر نوع حکومت، بالقوه مستعد خودکامگی و انحراف است که جامعه را میتواند از اهداف اصلی و متعالی خود دور سازد و یا این‌که در همه نوع حکومت‌ها حتی در حکومت‌های سلطنتی و فردی هم می‌توان حکومت‌هایی را یافت که امور مردم و کشور مهم‌ترین دغدغه حاکمان باشد. حاکمانی که برای رفاه مردم سخت کوشش می‌کنند. سعدی نیز چنان‌که از سخنش بر می‌آید دستگاه حکومتی سعد و بوبکر را چنین می‌بیند:

بهبستی درخت آورد چون تو بار	پسر نامجوی و پدر نامدار
از آن خاندان خیر بیگانه دان	که باشند بدگوی این خاندان
زهی دین و دانش، زهی عدل و داد	زهی ملک و دولت که پاینده باد

(سعدی، ۱۳۷۲: ۴۰).

باید اضافه کرد که اشعار فوق از نوع شعرهای مدحی متداول عصر غزنوی نیست. بلکه واقعیت‌های زمان سعدی است. ایشان برای این‌که از هرگونه اتهام به دور باشد، بیان می‌دارد:

مرا طبع از این نوع خواهان نبود	سر مدحت پادشاهان نبود
ولی نظم کردم به نام فلان	مگر بازگویند صاحب دلان
که سعدی که گویی بلاغت ربود	در ایام بوبکر بن سعد بود

(سعدی، ۱۳۷۲: ۳۸).

پس اگر سعدی در آثارش رویکردی پذیرا نسبت به حکومت و حاکمیت دارد و از نظم مسلط پیروی می‌کند و یا حداقل با آن هماهنگی دارد، به این خاطر است که سعدی این روی سکه را دیده و سعی می‌کند «با تابعیت به این رابطه شبان-رمگی بتواند در سیرت پادشاهان تعادل و توازنی ایجاد کند که اگر پدیده آید هم آسودگی نظام حاصل شود و هم آسایش فردی پدید آید» (مختاری، ۱۳۷۸: ۸۷).

۵. یک نوع ایده سیاسی که در زمان سلجوقیان رواج پیدا کرد و شالوده اصلی آن را خواجه نظام الملک ریخته بود، در اشعار سعدی کاملاً مشهود است. «آن ایده سیاسی درباره پیوستگی دین و سیاست و برگزیدگی پادشاه از سوی خداوند است و این‌که ثئوری عدل شاهی با نصب الهی در پادشاه آرمانی در هم می‌آمیزد» (حق‌دار، ۱۳۸۲: ۳۶). در این موضع، نگاه سعدی به حکومت و صاحبان قدرت شبیه آن چیزی است که امام محمد غزالی و خواجه نظام الملک و نجم الدین

رازی درباره آن‌ها بیان می‌دارند، نظام الملک بر این باور است، که: «ایزد تعالی در هر عصری و روزگاری یکی را از میان خلق برگزیند و او را به هنرهای پادشاهانه و ستود آراسته گرداند و مصالح جهان و آرام بندگان را به او باز بندد و در فساد و آشوب و فتنه را به او بسته گرداند.» «در این تئوری عدل شاهی با نصب الهی در پادشاه آرمانی درهم آمیخته و صورت تازه‌ای از نظریه سیاسی اهل تسنن را در اطاعت از اولی الامر یا همان پادشاه، در سخن خواجه به وجود آمده است» (حق‌دار، ۱۳۸۲: ۳۷).

در اشعار سعدی رگه‌هایی از این نوع تفکرات سیاسی رایج زمان را می‌توان مشاهده کرد:

توهم پاسبانی به انصاف و داد	که حفظ خدا پاسبان تو بود
تو را نیست منت ز روی قیاس	خداوند را من و فضل و سپاس
که در کار خیرت به خدمت بداشت	نه چون دیگران معطل گذاشت
همه کس به میدان کوشش درند	ولی گوی بخشش نه هر کس برند

(سعدی، ۱۳۷۲: ۷۳).

۶. بالاخره این‌که فضایی سیاسی حاکم بر گلستان و بوستان همان فضای عرفی سیاسی ای است که در اکثر آثار ادبی تعلیمی و عرفانی و تاریخی زبان فارسی نظیر قابوسنامه، مرصادالعباد، کلیله و دمنه، اخلاق ناصری و... و در آثار سیاست‌نامه نویسان و فیلسوفانی چون خواجه نظام الملک، فارابی، ابن مسکویه، ابن سینا، ابن عامری و امام محمد غزالی وجود دارد که در همه آنها تلاش بر آن بوده تا قدرت حاکم را به همان سمت و سویی سوق دهند که در بوستان و گلستان بر آن تأکید شده است: «سلطان را بگوی توقع خدمت از کسی دار که توقع نعمت از تو دارد و دیگر به آن که ملوک از بهر پاس رعیت‌اند نه رعیت از بهر طاعت ملوک.

پادشاه پاسبان درویش است	گرچه رامش بفر دولت است
گوسپند از برای چوپان نیست	بلکه چوپان برای خدمت اوست»

(سعدی، ۱۳۷۴: ۸۰).

در چند بیت زیر رابطه شاه و رعیت و لزوم حفظ آن از جانب شاه، ترسیم می‌شود:

دگر خواست کافزون کند تخت و تاج	بیفزود بر مرد دهقان خراج
طمع کرد در مال بازرگان	بلا ریخت برجان بیچارگان
به امید بیشی نداد و نخورد	خردمند داند که نا خوب کرد
که تا جمع کرد آن زر از گریزی	پراکند شد لشگر از عاجزی
شنیدند بازرگانان خبر	که ظلم است در بوم آن بی‌هنر

بریدند از آنجا خرید و فروخت
 چو اقبالش از دوستی سر بتافت
 زراعت نیامد، رعیت بسوخت
 به ناکام دشمن بر او دست یافت
 (سعدی، ۱۳۷۴: ۶۱).

در نهایت این که جانب‌داری او از شاهان و سلاطین تا آنجا توجیه پذیر بود که حکومت آن‌ها به ظلم و جور کشیده نشود. در غیر این صورت بر تخت بودن آن‌ها کاملاً از دیدگاه او ناروا بود.

۴. اعتدال در اندیشه سعدی

۴-۱. در فضیلت اعتدال و قناعت

از نظر سعدی اعتدال‌گرایی شرط عقل و ملاک تدبیر در امور معیشتی فرد و در زندگی اجتماعی است. او تأکید دارد که بالأخص در دست‌یابی به اهداف سیاسی هیچ طریقه‌ای بهتر و کارآمدتر از رعایت اعتدال که تجلی واقع‌گرایی است، نمی‌باشد.

سعدی تعریف می‌کند که روزی به غرور جوانی سخت‌خسته و رانده بود و شبانگاه به پای گریوه‌ای سست مانده، پیرمردی جهان‌دیده و باتجربه که همراه کاروان بود، رو کرد به جوان و گفت: «چه خسبی که نه جای خفتن است» جوان گفت: «چون روم که نه پای رفتن است». پیرمرد گفت: «این نشنیدی که صاحب دلان گفته‌اند رفتن و نشستن به که دویدن و گسستن».

ای که مشتاق منزلی مشتاب
 اسب تازی دو تک رود به شتاب
 پند من کاربند و صبر آموز
 و اُشتر آهسته می رود شب و روز
 (گلستان، باب ششم، حکایت چهارم: ۱۲۶).

در حکایت نهم از باب ششم کتاب بوستان، سعدی از گریه‌ای حکایت می‌کند که به آن چیزی که دارد قانع نیست و بلند پروازیش کار به دستش می‌دهد:

یکی گریه در خانه زال بود
 روان شد به مهمانسرای امیر
 چکان خونش از استخوان می‌دوید
 اگر جستم از دست این تیر زن
 نیرزد عسل جان من زخم نیش
 خداوند از آن بنده خرسند نیست
 که برگشته ایام و بد حال بود
 غلامان سلطان زدندش به تیر
 همی گفت و از هول جان می‌دوید
 من و موش و ویرانه پیرزن
 قناعت نکوتر به دوشاب خویش
 که راضی به قسم خداوند نیست
 (بوستان، باب ششم، حکایت نهم: ۳۱۰).

در همان باب ششم، سعدی در ارتباط با رعایت قناعت در زندگی می گوید:

قناعت توانگر کند مرد را / خبر ده حریص جهانگرد را
 خور و خواب تنها طریق دد است / براین بودن آئین نابخرد است
 به اندازہ خور زاد اگر مردمی / چنین پر شکم، آدمی یا خمی؟
 دو چشم و شکم پر نگردد به هیچ / تھی بہتر این روده پیچ پیچ
 همی میردت عیسی از لاغری / تو دربند آنی کہ خر پروری
 بہ دین ای فرومایہ دنیا مخر / تو خر را بہ انجیل عیسی مخر
 مگر می نبینی کہ دد را و دام / نینداخت جز حرص خوردن بہ دام
 پلنگی کہ گردن کشد بر وحوش / بہ دام افتد از بہر خوردن چو موش
 چو موش آن کہ نان و پنیرش خوری / بہ دامش در افتی و تیرش خوری

(بوستان، باب ششم: ۳۰۶).

۲-۴. اعتدال در رفتار و کردار

سعدی در اکثر حکایاتی که در بوستان، گلستان و رسائل نثر در باب سیرت پادشاهان، در عدل و تدبیر سخن می راند، فراموش نمی کند به پادشاهان و مردم هشدار گونه نصیحت کند که در کارشان از افراط و تفریط پرهیز کنند. در حکایت مختلف، به صورت نثر و نظم به صراحت و به صورت جد تأکید دارد که اعتدال راه را برای واقع بینی و نزدیک کردن و تکمیل دو عرصه آرمان و امکان همواره کرده، رهیافتی کارساز و تسهیل کننده در اختیار می گذارد.

در باب هشتم گلستان آمده است: «خشم بیش از حد گرفتن وحشت آرد و لطف بی دقت هیبت ببرد، نه چندان درشتی کن از تو سیر گردند و نه چندان نرمی که بر تو دلیر شوند».

درشتی و نرمی به هم در به است / چو فاصد که جراح و مرهم نه است
 درشتی نگیرد خردمند پیش / نه سستی که ناقص کند قدر خویش
 نه مر خویشتن را فزونی نهد / نه یک بار تن در مذلت دهد

(گلستان، باب هشتم: ۱۴۹).

سعدی در جاهای دیگر در مورد اعتدال در رفتار و کردار می گوید:

تواضع کن ای دوست با خصم تند / که نرمی کند تیغ برنده کند

(بوستان، باب چهارم، حکایت سیزدهم: ۲۸۶).

نقش اعتدال در اندیشه و افکار سعدی

تواضع گرچه محبوبست و فضل بیکران دارد / نباید کرد بیش از حد که هیبت را زیان دارد
(مواعظ: ۸۵۳).

مگوی و منه تا توانی قدم / از اندازه بیرون و ز اندازه کم
(بوستان، باب هفتم، حکایت اول: ۳۱۵).
سعدی در گلستان داستانی از دوران کودکی خود نقل می‌کند که شبی در خدمت پدر نشسته بوده و «طایفه ای گرد ما خفته، پدر را گفتم از اینان یکی سر بر نمی‌دارد که دو گانایی بگزارد چنان خواب غفلت برده‌اند که گویی نخفته‌اند که مرده‌اند. گفت جان پدر تو نیز اگر بختی به از آن که در پوستین خلق افتی».

نبیند مدعی جز خویشتن را / که دارد پرده پندار در پیش
گرت چشم خدا بینی ببخشد / نبینی هیچ‌کس عاجز از خویش
(گلستان، باب دوم، حکایت هفتم: ۵۶).
سعدی به حاکمان و مسؤولان عالی رتبه سیاسی توصیه می‌کند که نه تنها در روابط سیاسی، بلکه در رفتار اجتماعی نیز از افراط و تفریط در تصمیم‌گیری بپرهیزند و مصالحه و اعتدال را به کار بندند. در باب اول از کتاب بوستان آمده است:

اگر جاده‌ای بایدت مستقیم / ره پارسیان امید است و بیم
طبیعت شود مرد را بخردی / به امید نیکی و بیم بدی
گر این هر دو در پادشه یافتی / در اقلیم و ملکش بنه یافتی
(بوستان، باب اول: ۱۸۷).

و یا در حکایت دیگری، سعدی نقل می‌کند که حکیمی فرزند خود را نهی همی کرد از بسیار خوردن «چرا که پرخوری و یا افراط در خوردن انسان را رنجور کند؟» پسر در جواب گفت «ای پدر گرسنگی مردم را بکشد. نشنیده‌ای که ظریفان گفته‌اند به سیری مردن به که گرسنگی بردن، گفت اندازه نگه‌دار...».

نه‌چندان بخور کز دهانت برآید / نه‌چندان که از ضعف جانت برآید
(گلستان، حکایت هفتم: ۸۱).

بدون تردید وابستگی طبقاتی، شأن اجتماعی و «تربیت مدرسه و محیط اجتماعی» در تأکید سعدی به مصالحه و رعایت میانه‌روی تمام امور، بالأخص در روابط بین فرودستان و فرا دستان نقش تعیین‌کننده‌ای دارند. هرچند که سعدی را می‌توان به استناد نوشته‌هایش غمخوار و

طرفدار فرودستان و سخنگوی منافع زیردستان تلقی کرد، ولی همیشه و در هر فرصت نصیحت می‌کند و هم‌زمان به حاکمان و پادشاهان گوشزد می‌کند و پند می‌دهد که با مردم کنار آیند چرا که «به حقیقت پادشاهان را این دولت و حرمت به وجود رعیت است که بی‌وجود رعیت پادشاهی ممکن نیست» (همان، رسائل نثر: ۹۱۴).

نمونه بارز روش آشتی‌گرانه سعدی در داستان «جدال سعدی با مدعی در بیان توانگری و درویشی» دیده می‌شود. می‌نویسد: در محفلی درویشی دیدم نشسته و در دفتر شکایتی باز کرده و ذم توانگر آغاز کرده، سخن بدین جا رسانیده که درویش دست قدرت بسته است و توانگر را پای ارادت شکسته. «مرا [سعدی را] که پرورده نعمت بزرگانم این سخن سخت آمد». نقش مدافع توانگران و حاکمان را بر عهده گرفت و گفت: «توانگران دخل مسکینان‌اند و ذخیره گوشه‌نشینان... دست تناول آن‌گه به طعام برند که متعلقان و زیردستان بخورند و فضلا مکارم ایشان به ارامل و پیروان و اقارب و جیران رسیده». با این سخنان ستایش گونه عنان طاقت درویش از دست تحمل برفت، تیغ زبان برکشید و گفت: «چنان مبالغه در وصف ایشان بکردی و سخن‌های پریشان‌بگفتی که وهم تصور کند تریاق‌اند یا کلید خزانه ارزاق. مشتی متکبر مغرور و معجب نفور مشتغل مال و نعمت مفتتن جاه و ثروت که سخن‌نگویند الا به سفاهت و نظر نکنند الا به کراحت» (گلستان، باب هفتم: ۱۳۹).

خلاصه آنکه اعتدال‌گرایی را باید از پایه‌های اصلی اندیشه سیاسی سعدی به حساب آورد. حکیمانه پندی که او در ارتباط با رعایت اعتدال و میانه روی به مثابه شرط عقل به پادشاهان یعنی شخصیت‌هایی که «نگهبان ملک و دولت خویش‌اند» و «موجب امن و استقامت رعیت‌اند» می‌دهد را می‌توان در کتاب نصیحه الملوک مطالعه کرد. می‌نویسد: «عهده ملک‌داری کاری عظیم است، بیدار و هوشیار باید بودن و به لهو و طرب مشغول بودن همه وقتی نشاید... ملک باید [اندازه کارها نگاه دارد نیک‌مردی کند نه‌چندان که بدان چیره گردند و بخشندگی کند نه‌چندان که دستگاه ضعیف شود... خشم گیرد نه‌چندان که مردم از آن متفرق شوند و بازی کند نه‌چندان که هیبتش برود... خشم و صلابت پادشاهان به کار است، نه‌چندان که از خوی بدش نفرت گیرند، بازی و ظرافت روا باشد نه‌چندان که به خفت عقلش منسوب کنند، زهد و عبادت شایسته است، نه‌چندان که زندگی بر خود و دیگران تلخ کند، عیش و طرب ناگزیر است نه‌چندان که وظایف طاعت و مصالح رعیت در آن مستغرق شود» (رسائل نثر: ۹۰۶).

۴-۳. اعتدال در بینش و رفتار سیاسی

اما چرا باید در سیاست و زندگی سیاسی اعتدال‌گرایی ملاک تدبیر و رفتار باشد؟ از نظر اصولی پاسخ به این پرسش در این است که در زندگی فردی و خانوادگی معمولاً انسان مجاز است که در برآوردن خواست خویش و یا به نفع هر کس که مایل بود از حق خویش بگذرد، حتی اگر به نفعش نباشد. در روابط فردی شخص مختار است راه افراط برود، اما همین فرد در زندگی اجتماعی و در مقام سیاسی مسئولیت اجتماعی دارد و باید واقف باشد که در مقامی که هست مجاز به افراط کاری نیست. او باید راه میانه را رفته و به قول سعدی در میان امید و بیم حرکت کند. سعدی حتی در رفتار اجتماعی رعایت اعتدال را توصیه می‌کند و آن را علامت پارسایی می‌داند.

اگر جاده‌ای باید مستقیم	ره پارسایان امید است و بیم
طبیعت شود مرد را بخردی	به امید نیکی و بیم و بدی
گر این هر دو در پادشه یافتن	در اقلیم و ملکش بنه یافتن

(بوستان، باب اول: ۲۱۱).

یا مثلاً در جای دیگر می‌نویسد: «زهد عبادت شایسته است نه چندان که زندگانی بر خود و دیگران تلخ کند. عیش و طرب ناگزیر است نه چندان که وظایف و مصالح رعیت در آن مستغرق شود» (رسائل نثر: ۸۷۴). با توجه به روش ویژه سعدی، دلایل چنین باوری هم فلسفی است و هم عملی. از نظر فلسفی، اعتدال‌گرایی جزو فطرت بشر و لازمه تداوم حیات بشری است و از نظر علمی، اعتدال‌گرایی نه تنها زیان‌های افراط و تفریط را ندارد، بلکه سود فراوان نیز دارد؛ بنابراین به زبان سعدی: «نه چندان درشتی کن که از تو سیر گردند و نه چندان نرمی که بر تو دلیر شوند ... پادشه باید که تا به حدی خشم بر دشمنان نراند که دوستان را اعتماد نماند. آتش خشم اول در خداوند خشم او فتد پس آنکه زبانه به خصم رسد یا نرسد» (گلستان، باب هشتم، مقدمه: ۱۷۵).

خلاصه کلام اینکه در مورد زندگی سیاسی، سعدی واقف است که نمی‌توان، به زبان آیزیا برلین، همه‌چیز را به یک بینش کلی مربوط کرد. او در سراسر آثار خویش پیام مشابهی می‌دهد: زندگی سیاسی پویا و استوار آن است که بر آگاهی واقع بینانه و فهم و درک اینکه نظام آفرینش بر عدالت و اعتدال‌گرایی است، بنیان دارد. سعدی نه محال‌اندیشی است که طرح یک جامعه آرمانی را ارائه کرده باشد و نه مصلح انقلابی. او به ساختار زندگی سیاسی کاری ندارد، اما

معتقد است که هدف زندگی سیاسی هرچه باشد جز از طریق واقع بینی و اعتدال گرایی به دست نخواهد آمد. قلم را باید به خود سعدی وا گذاشت تا با نثر استوار خویش، در نصیحتی که به یکی از ملوک می کند، فلسفه سیاسی و اجتماعی خود را موجزاً بنمایاند و در ضمن حسن ختامی بر این گفتار باشد: «ملک باید که اوقات عزیز خود را موزع کند بعضی به تدبیر ملکداری و مصالح دنیوی و بعضی به لذات و خواب و قسمتی به طاعات و مناجات با حق - خصوص در وقت سحرگاه که اندرون صافی باشد - و نیت خیر راست گرداند و خواب نکند تا حساب نفس خود نکند که آن روز از او چه صادر شده است تا اگر نیکی نکرده باشد توبه کند و پشیمان شود و نفس خود را سرزنش کند و بر خود غرامتی نهد به خلاف آنچه کرده باشد، به نیکی بکوشد؛ و اندازه کارها نگه دارد. نیکمردی کند نه چندان که بدان چیره گردد و بخشنده‌گی کند نه چندان که دستگاه ضعیف گردد، خزینه نگاه دارد نه چندان که حاشیت و لشکری سختی برند، خشم گیرد نه چندان که مردم از آن متنفر شوند و بازی کند نه چندان که هیبتش برود. جایی که رود قوت از خدای تعالی خواهد و به زور خود کفایت نکند. عهده ملکداری کاری عظیم است. بیدار و هشیار بودن و به لهو و طرب مشغول بودن همه وقتی نشاید» (رسائل نثر: ۸۹۴).

نتیجه گیری

بسیاری از ایران شناسان و سعدی شناسان بر این باورند که سعدی شاعری است پر تجربه و آمیزه ای از فرهنگها و آداب گوناگون که تنوع حکایات او ناشی از همین امر است؛ بنابراین ارائه روایتی منفرد و یکدست از آثار او ناممکن است و موجب کج فهمی و چه بسا نافهمی دقیق آثار او شود.

این مقاله، هرگز در صدد آن نیست که نارسایی و نواقص اندیشه سیاسی در تاریخ اندیشه ایران را با تحمیل مفاهیم و استخراج غیرمنطقی بی پایه برخی از مفاهیم و مضامین سیاسی با رجوع به گلستان و بوستان پر نماید. کار سعدی نوعی نقادی ادیبانه و هوشمندانه از وضعیت جامعه ایرانی و نظام سیاسی هم عصر اوست. اصرار ما در این جستار برای بازخوانی سعدی با مرکزیت مفهوم اعتدال، به جهت وجود دال های بسیار و شواهد موجود در هر یک از حکایات اوست و اختصاص دادن فصلی جداگانه از گلستان (در سیرت پادشاهان) به بررسی نظام اجتماعی و ساختار و نظم سیاسی همسو با آن، نشانگر دغدغه و دل مشغولی سیاسی - اجتماعی نویسنده آن است که خواهان استقرار جامعه‌ای بر مدار اعتدال و اعتدال گرایی است.

رسیدن به این مهم به معنای آن نیست که سعدی سودای دستیابی و تحقق بخشیدن به شهری زیبا (آرمان شهر، یوتوپیا، ناکجاآباد و...) را در سر می‌پرورانده است. همچنین همه حکایات بیانگر تحلیل ناب و شاعرانه او نیست بلکه سعدی بدون هیچ‌گونه ترسیم و تصویرسازی از جامعه‌ای خیالی امکان جای‌گیری اعتدال در نحوه مناسبات مردم عادی و نیز نسبت و چگونگی تعامل آن‌ها با حکومت‌ها را قابل تحقق و دست‌یافتنی می‌داند.

در نهایت این‌که با بررسی حکایات گلستان و بوستان این نتیجه حاصل می‌شود که برای سعدی، غایت جامعه سیاسی رسیدن به زندگی نیک و سعادت‌مندانه است. چنین زندگی‌ای از دید سعدی، آن‌گونه که در این مقاله بررسی شد، تنها در سایه مناسباتی امکان‌پذیر است که در آن اعتدال و میانه‌روی رعایت شود و همچون ضابطه و فضیلتی اجتماعی پدیدار گردد.

فهرست منابع

قرآن کریم.

نهج‌البلاغه.

- ازغندی، سیدعلیرضا (۱۳۹۱). *اندیشه‌های سیاسی سعدی*، تهران: قومس.
- ثروت، منصور (بهار ۱۳۸۸). «سیاست مدن از دید سعدی»، *مجله تاریخ ادبیات*، شماره ۶۰، صص ۵-۱۹.
- حق‌دار، علی‌اصغر (۱۳۸۲). *قدرت سیاسی در اندیشه ایرانی*، تهران: کویر.
- دشتی، علی (۱۳۳۹). *قلمرو سعدی*، تهران: ابن‌سینا.
- راوندی، مرتضی (۱۳۷۳). *تاریخ تحولات اجتماعی*، جلد ۷، تهران: نگاه.
- زرین‌کوب، عبدالحسین (۱۳۸۱). *حدیث خوش سعدی*، چاپ ۲، تهران: سخن.
- زرین‌کوب، عبدالحسین (۱۳۶۱). *نقد ادبی*، چاپ ۳، تهران: امیرکبیر.
- سعدی، مصلح‌الدین (۱۳۷۴). *گلستان*، تصحیح و توضیح غلامحسین یوسفی، چاپ ۴، تهران: خوارزمی.
- سعدی، مصلح‌الدین (۱۳۷۲). *بوستان*، تصحیح و توضیح غلامحسین یوسفی، چاپ ۴، تهران: خوارزمی.
- شعبانی، رضا (۱۳۶۹). *مبانی تاریخ اجتماعی*، تهران: قومس.
- طباطبایی، سیدجواد (۱۳۸۵). *تاریخ اندیشه سیاسی جدید در اروپا*، چاپ ۲، تهران: نگاه معاصر.
- ظهیری‌ناو، بیژن و پاک‌مهر، عمران (۱۳۸۷). «اندیشه‌های سیاسی و حکومتی سعدی در بوستان و گلستان»، *پژوهشنامه علوم انسانی*، شماره ۵۸، تابستان، صص ۹۹-۱۲۲.
- عمید، حسن (۱۳۷۵). *فرهنگ فارسی عمید*، تهران: امیرکبیر.

فصلنامه مطالعات سیاسی؛ سال نهم، شماره ۳۶، تابستان ۱۳۹۶

- کریمان، علی (۱۳۸۵). *اعتدال*، چاپ ۴، تهران: کانون اندیشه جوان.
- لطیفی، حسین (۱۳۸۸). «اعتدال و میانه‌روی در آموزه‌های رضوی»، *مجله مشکوه*، شماره ۱۰۵، زمستان، صص ۱۱۸-۱۳۴.
- لمپتون، آن.کی.اس (۱۳۶۰). *دولت و حکومت در دوره میانه اسلام*، تهران: تبیان.
- ماسه، هانری (۱۳۶۴). *تحقیق درباره سعدی*، ترجمه مهدی اردبیلی و غلامحسین یوسفی، تهران: توس.
- مختاری، محمد (۱۳۷۸). *انسان در شعر معاصر*، چاپ ۲، تهران: توس.
- ناصر خسرو (۱۳۶۸). *دیوان*، به اهتمام مینوی - محقق، تهران: بی‌نا.
- نظامی گنجوی (۱۳۶۳). *لیلی و مجنون*، تهران: وحید دستگردی.
- یوسفی، غلامحسین (۱۳۷۴). *بوستان سعدی (تصحیح و توضیح)*، تهران: خوارزمی.